

ג' מר חשוון ה'תשע"ז 4.10.16

מגזין מס' 403

ערב שבת פרשת נח

קשר-שבועי מאת הרב יאיר קלב

החייב כסנא

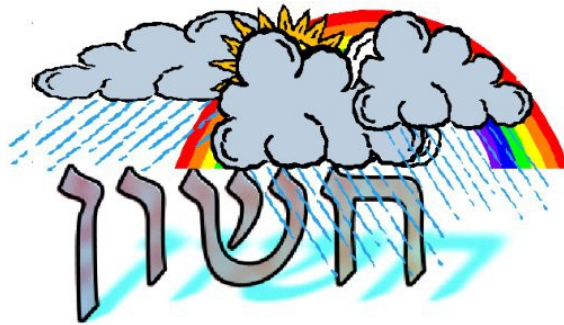
לחמם את העולם

כל אדם הוא 'צמח עדין' הזקוק לקירבה וחום כנים, אמיתיים... ובמובן עיקרי זה כולנו אחים. העדות החותכת לכך מזדקרת דוקא מתוך המצבים בהם חש היחיד את עצמו ניצב אין אונים לבדו מול מציאות של עולם קר ומנוכר. תחושה זו, שלעתים קשה היא עד ללא נשוא, היא כאבו היותר פנימי של הזולת, בדיוק כפי שהיא הכאב היותר פנימי הפרטי שלי, בשווה ממש.

אלא שבעולם הזה, באמת, רק אדם חזק יכול להעניק חום! אדם חזק, על פי תורת החסידות, הוא מי שאינו מניח להרגשת המאויימות הטבעית מהחיים (הממלאת את התודעה בטענות למכביר כלפי כל "האשמים לדעתי"...), לשאוב אותו לחיי הישרדות והתגוננות מכווצי נפש. ובמילא באדם כזה נותרים כוחות מרובים, המתפנים בעבור טובתו האמיתית של הזולת... ובזה, כבדרך פלא, וכמעין המתגבר, מחזק הוא במו ידיו את היכולת (הגנוזה בכח בשלימותה בתוככי כל אדם באשר הוא) לייצר בעבור עצמו איכות חיים של 'אור טוב'. וכל זה בזכות מאבקו להמשיך בעולם הזה אנרגיה חיובית ע"י נתינת מקום לזולת... וזהו הכלל: מי שזקוק לחום צריך לתת מעצמו חום לאחרים!!! ואם כן, יהודי יקר - 'תביא חיוך'...

לחיות עם הזמן... (אדמו"ר הזקן) - היינו שבכל זמן וזמן מתרחשת פתיחת שער רוחני, דרכו יורדים לעולם הזה אור ושפע מיוחדים, אשר יש להכין כלים כדי לקלוט 'גשמי ברכה' אלה ולתרגמם למעשים עד אשר תואר, באופן ממשי, סביבתנו המיידית בגוון המסוים של נתינת הכח הטמונה באותו זמן.

בהגיע חודש חשוון, כאשר מתחילים ימי המעשה של כל השנה - מעשה דייקא (דוקא), שהוא הכח היותר תחתון במדרגה, והרי כל מה שלמטה יותר, הולך ופוחת ענין ההתכללות והולך וגובר הפירוד - צריכים בני ישראל לקחת עמם את ההתאחדות וההתכללות של חודש תשרי ולהמשיכה על כל השנה כולה. ובפשטות - שלא יהיה פירוד אצל בני ישראל בין איש לרעהו, ועל דרך זה אצל כל אחד ואחד מבני ישראל גופא - שלא יהיה פירוד בין נפשו האלוקית לנפשו הבהמית, ועד שפועלים ענין האחדות גם בארץ (מדברי הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו).

חודש חשוון הינו החודש השני בשנה למניין החודשים מתשרי, והשמיני למניין התורה מניסן. במקרא נקרא החודש בשם "החודש השמיני" או "ירח בול". מזלו של החודש הוא עקרב - "שבימים אלה צמא העולם לגשם כעקרב שהוא צמא למים". כיון שבחודש זה אין ימי שמחה ומועד ואף ארעו בו כמה צרות רעות ומרות לישראל, ניתוספה בשל כך תוספת לשמו - **מר חשוון**. טעם נוסף ועיקרי לשם זה, על שם מי הגשמים שהעולם מצפה וצמא להם בחודש זה.

"מר" משמעותו טיפת מים, ככתוב "הן גויים כמר מדלי" (ישעיהו מ').

בחודש חשוון, בתום שבע שנות עבודה, נשלימה בנייתו של בית המקדש הראשון על ידי שלמה המלך, ככתוב "ובשנה האחת עשרה בירח בול הוא החודש השמיני כלה הבית לכל דבריו ולכל משפטיו, ויבנהו שבע שנים...". עם בניית בית המקדש, רוכזה לראשונה עבודת ה' במקום אחד, ונוספה קדושה לקדושתה של ירושלים. עיר הקודש הפכה מאז למרכז הרוחני של ארץ ישראל שממנו יוצאת אורה לעולם כולו.

להלן הימים המיוחדים בחודש חשון, אודות חלקם נרחיב את הדיבור לכשיהיו סמוכים יותר:

ב' חשון – מיום זה והלאה אומרים 'תחנון' כרגיל.

ז' חשון – מבקשים על הגשמים – לקראת החורף הקרב אנו מזכירים בתפילת העמידה בקשה מאת ה' על הגשם. את הבקשה הראשונה לשנה גשומה, הנקראת אזכרת גשמים, התחלנו להזכיר כבר בחג שמחת תורה. אמנם כדי להקל שיבתם של עולי הרגל לביתם (אלו שעלו לירושלים בחג הסוכות ממקומות מרוחקים), נדחתה בקשת הגשמים בפועל ע"י חכמים לז' חשון, עד שאחרון עולי הרגל יגיע לביתו. בקשת הגשמים תיאמר בתפילות חודשי החורף עד חג הפסח (אזי נתחיל לבקש אודות ירידת הטל בחודשי הקיץ).

י"א חשון – יום פטירת רחל אמנו אשת יעקב שנפטרה בהיותם בדרכם לארץ ישראל ונקברה בבית לחם, ככתוב "ותמת רחל ותיקבר בדרך אפרתה, היא בית לחם...". בספר ירמיהו מסופר אודות תחינת רחל לה' המבקשת רחמים על בניה שעה שיעברו בסמוך לקברה, מובלים על ידי כובשי ארצם אל גלותם בבבל – "כה אמר ה', קול ברמה נשמע, נהי, בכי תמרורים, רחל מבכה על בניה, מאנה להינחם... מנעי קולך מבכי ועינייך מדמעה, כי יש שכר לפעולתך, נאום ה', **ושבו בנים לגבולם**".

כ' חשון – יום הולדת אדמו"ר מוהרש"ב, רבי שלום דובער (השישי בשושלת אדמו"רי חב"ד), בשנת תרכ"א.

ויעקב הלך לדרכו

היציאה מתקופת החגים המרוממת בחזרה אל טרדות החיים שבעבודת היום יום של השנה החדשה, מצריכה גיוס כוחות נפש מחודשים. מסיבה זו הכרזנו במוצאי שמחת תורה וכן במוצאי שבת בראשית בבתי הכנסת: "ויעקב הלך לדרכו".

הרבי מליובאוויטש מדגיש בכמה וכמה משיחותיו ואגרותיו, אשר כל אחד ואחד מישראל (שבכל דור ודור, בהיותו מבני בניו של יעקב אבינו, הרי בדרכו היחודית) הוא שליחו וממשיך דרכו של ישראל סבא'. ואם כן, כראוי לכל 'שליח' הראוי לשמו, עלינו להמשיך ולהתמקד כמיטב יכולתנו בעשיית מה ש'מונח' לפנינו מבלי לדאוג יתר על המידה. כי מלבד זאת שהדאגה (כשהיא מוגזמת) מקלקלת את ה'צינורות', הנה באמת, הרי כבר נוכחנו-ראינו אין ספור פעמים עד כמה מוקפים אנו במתנות שמים, כמו בניסי ניסים, לאחר השתדלות כנה מצידנו, נעשים כמאליהם כל עניני השליחות של כל אחד ואחת מאתנו בהשגחה פרטית גלויה ומוחשית לכל אורך הדרך! ובנימה אישית, בפעם הבאה שנתראה, אנא, העלה חיוך... אפילו אם לפי שעה אינך יכול כעת לחייך באמת, אלא רק בקבלת עול... כי החיוך הוא מאור פנים, קרן אור מחממת – עדות אנושית ל'שמש' (ה' – המביאה) מרפא בכנפיה'...

הסיפור השבועי

הנער והדוד

אלא שכאן קרתה תקלה. "אני דודך!", קרא הגיס הנרגש, "באתי להחזיר אותך הביתה!". הנער העווה את פניו. "לא רוצה! אני שונא את הז'ידים! [=היהודונים]". הגיס נדהם מהמהירות שבה הצליחו הרשעים להחדיר בלב הנער את השנאה ליהודים.

הדוד לא אמר נואש. הוא החליט להניח כעת לנער, אך ביקש ממפקד הבסיס להכין את הנער לקראת ביקורו הבא, בעוד חודש. בחלוף הזמן הזה שב הדוד לבסיס. כעת היה יחסו של הנער שונה. בדמעות סיפר לדוד על המכות הקשות שהוא סופג על כל צעד ושעל, ועל היחס האכזרי של המפקדים אליו ואל חבריו. "אם אני נכשל במאמץ לתפור כפתור בבגד – אני מקבל מכות רצח", סיפר. "אני רוצה ללכת איתך!".

לבו של הדוד התרונן. הוא נטל את הנער ויצא עמו מן הבסיס. לפתע, באמצע הדרך, החל הנער לבכות. "אינני רוצה ללכת איתך, אני שונא את הז'ידים". שוב הופיעה בעיניו אותה אש זרה שהיתה בפגישתם הראשונה. בקושי רב עלה בידי הדוד לשכנע את הנער לבוא עמו אל ביתו. הוא העניק לו מתנות ופייס אותו בדברים, ואף הבטיח לו שייקח אותו אל רבו, ה'צמח צדק' מליובאוויטש. למשמע ההבטחה התרצה הנער. הביקור המיועד אצל הרבי סקרן אותו.

זה היה בין יום הכיפורים לסוכות, וחצרו של הרבי הַמְתָּה מחסידים שהתרוצצו אָנָּה ואנָּה. דודו של הילד הצליח להתקבל אצל הרבי ל'יחידות', ושח לפניו את מה שקורה לאחיינו הקנטוניסט.

כעת המתין הקהל, ובו הנער והדוד, לצאתו של הרבי מחדרו. לפתע עבר רחש של התרגשות בין החסידים.

מחוגי השעון התקדמו ועמם גברה הדאגה בלבו של ר' אברהם לייב דבורץ, חסיד חב"ד ומוהל, שעשה את דרכו למוסקווה. הדרך עודנה ארוכה, והחסיד חשש שלא יספיק להגיע לעיר לפני כניסת השבת.

כשעצרה הרכבת בתחנה הקרובה, סמוך לעיר צריצין (כיום וולגוגרד), ירד ממנה. תוהה ונבוך עמד בתחנה. לאן יפנה? הלוא צריצין ממוקמת מחוץ לתחום המושב שבו הורשו יהודים להתגורר, ובוודאי אין בה בנמצא בן ברית לעשות בחברתו את השבת.

בכל – זאת פנה אל עוברים ושבים והתעניין אם מתגורר כאן יהודי. למרבה השמחה נענה בחיוב. "יש חייט אחד", הצביעו האנשים לעבר בית צנוע, "הוא יהודי".

ואכן, בעל הבית אירח את החסיד בשמחה ובמאור פנים. החסיד, שהקפיד מאד על כשרות המאכלים, העדיף לאכול מן הצידה לדרך שהביא עמו, אולם שמח לשוחח עם המארח. ואז שמע מפיו את הסיפור הזה:

ילדות קשה עברה על החייט. בגיל רך נחטף בידי חיילי הצאר ונהפך ל'קנטוניסט' – ילד שגוייס בכפייה ומשרת בצבא הרוסי. ל'קנטוניסטים' נועדו חיים מנותקים מכל סממן יהודי. אביו עשה כל מאמץ לשחררו. בין היתר הפעיל את גיסו, יהודי נכבד שהתגורר במוסקווה והיה בעל קשרים ענפים עם בכירים בשלטון.

בתוך כך חלפו חודשים רבים, ולבסוף נודע לגיס שהנער מוחזק במוסקווה, בבסיס צבאי. הוא ניגש לבסיס ושוחח עם המפקד בניסיון לשכנעו לשחרר את הנער. "אתה בוודאי מבין שלא תפסיד מכך", אמר למפקד, ורמז למנת שוחד הגונה שיקבל. המפקד תאב הממון ניאות. הוא זימן את הנער והציגו לפני הדוד.

ר' אברהם לייב דבורץ נפעם למשמע הסיפור. בצאת השבת נפרד לשלום ממארחו, הודה לו על האירוח ושם את פעמיו לתחנת הרכבת. בהגיעו למוסקווה פנה לבית הכנסת להתפלל. בתום התפילה ניגש אליו יהודי זקן, בעל חזות חסידית, ונתן לו ברכת 'שלום עליכם' לבבית. הוא אף הזמינו להתארח בביתו בשבת הקרובה.

ר' אברהם-לייב דבורץ נענה בשמחה להזמנה. גם באותה שבת התעקש שלא לאכול ממאכלי הבית, והסתפק במזון שהיה עמו. "אספר לך סיפור מעניין", פתח בעל הבית, ואז החל לספר לאורחו סיפור מוכר, על ילד קנטוניסט ששוחרר על ידו מהצבא... להפתעתו של ר' אברהם לייב התחוור לו שמארחו החביב אינו אלא דודו של החייט, שבביתו התארח בשבת שעברה...

הרבי יוצא! הנער הביט לעבר חדרו של הרבי, והנה - הדלת נפתחה ודמותו ההדורה של הרבי נתגלתה לעיניו. פניו הזכות והטהורות של הרבי וזקנו הצחור שיוו לו מראה של מלאך, והעבירו התרגשות בלב. "מעיי התהפכו למראה הרבי", סיפר החייט לר' אברהם לייב דבורץ. לפתע פרץ בבכי נסער והחל לזעוק בקול רם: "אני רוצה להיות יהודי! אני רוצה להיות יהודי!". קול הבכי והצעקות הגיעו לאוזניו של הרבי. הוא נפנה לעבר הנער הדומע והנרגש, ואמר לו ברכות: "ילדי, עליך לנסוע לעיר ויטבסק, שם תלמד כיצד לחיות כיהודי. רכוש לעצמך מקצוע שיוכל לפרנס אותך, ובעזרת השם תזכה להקים בית נאמן בישראל".

ואכן, הנער נשלח לוויטבסק וחזר אל חיק היהדות. בתוך כך נעשה שוליה של חייט ולמד את המקצוע, עד שנעשה חייט מוכשר. בזכות מקצועו, חתם את סיפורו, הוא מורשה להתגורר מחוץ לתחום המושב, וכאן, בצריצין, הקים משפחה כשרה, כברכת הרבי.

(מתוך העלון השבועי **שיחת השבוע**)

עזרו לנו, להמשיך בעשייה!

טל' 052-5675770

עמותת "תניא - מודעות עצמית ביהדות" צריכה את העזרה שלך!

”זאת התורה אדם” (במדבר יט', ד)

כשם שבאדם ישנם גוף ונשמה, כך גם בתורת ישראל ישנם גוף התורה (פשט הכתוב-’נגלה’) ונשמת התורה (פנימיותה, סודותיה ורזיה-’נסתר’). במדור זה מובא פרוט נושאי הפרשה על פי ’נגלה’, ובמדור שלאחריו יובא ביאורה של נקודה או של מספר נקודות מן הפרשה על פי פנימיות התורה.

נקודות עיקריות בפרשת נח

תיבת נח

הקב”ה רואה ”כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ” ומחליט להביא מבול אשר ישמיד את כל היצורים שעל פני האדמה. הוא מצוה את נח (דור עשירי למין האנושי), הצדיק והתמים היחיד בדורו, לבנות תיבה באמצעותה יינצלו, הוא ובני ביתו וכן נציגים מכל המינים שבעולם החי, מן השיטפון שעומד לשטוף את העולם.

התיבה, כך מצוה ה’, תבנה תאים תאים מעצי גופר, ותצופה בזפת למניעת חדירת מים מבית ומחוץ. אורכה שלוש מאות אמה, רוחבה חמישים אמה וגובהה שלוש אמה (אמה = כחצי מטר). מבנה התיבה הולך וצר כלפי מעלה ומסתיים בגג ששטחו אמה על אמה.

לתיבה תהינה שלוש קומות, חלון אחד ופתח כניסה בצידה. הקומה העליונה למגורי אדם, האמצעית לבעלי החיים והתחתונה לאיסוף הפסולת.

ה’ מצוה את נח להכניס אל התיבה שבע מכל מין מהבהמות הטהורות, וכן די מזון שיספיק לשהות ממושכת בתיבה הסגורה.

נח והנלווים אליו נכנסים לתיבה

כדי לאפשר לאנשי הדור החוטא אולי יתעורר מי מהם בינתיים וישוב בתשובה, מתמשכת בניית התיבה לעיני הבריות על פני 120 שנה. אולם אנשי הדור כלל אינם שועים לאזהרותיו של נח ואף מלגלים על התעסקותו בבניית התיבה הגדולה.

שבעה ימים לפני המבול, שוב קורא האלוקים לנח ומצוה עליו להתארגן לכניסה לתיבה. בגיל 600, מלווה באשתו, בבניו ובכלותיו, מתייצב נח לצד התיבה שבנה ומקבל את פני כל בעלי החיים המגיעים מעצמם בדרך נס אל התיבה. מן הבהמה, החיה והעוף הטהורים מגיעים שבעה שבעה מכל מין – זכר ונקבה, ומבעלי החיים שאינם טהורים שניים מכל מין.

ביום שבעה עשר לחודש מרחשון, בשנת 1,656 לבריאת העולם, מתחיל המבול.

מי המבול

מבול ירידת הגשמים שנמשך ברציפות ארבעים יום, נושא את התיבה מעלה מעלה על פני המים ההולכים וגובהים. גם לאחר שפוסקים גשמי המבול, ממשיכים עדיין מי התהום לנבוע עד אשר מכסים הם חמש עשרה אמות מעל ההר הגבוה ביותר. במשך זמן זה נכחדים כל היצורים שעל פני האדמה, מלבד הדגים.

בתום מאה וחמישים ימי המבול והצפת מי התהום, מתחיל תהליך ירידת המים. אט אט יורדים הם עד אשר נחה התיבה על ראש הר אררט. בחלוף ארבעים יום נוספים פותח נח לראשונה את חלון התיבה ושולח בעדו את העורב החוצה, לבדוק האם ניתן כבר לצאת מן התיבה. אלא שהעורב חוזר מיד. שבעה ימים לאחר מכן שולח נח את היונה, אך גם היא חוזרת. הוא ממתין שבעה ימים נוספים ושולח את היונה בפעם השנייה. הפעם

נח מאריך ימים וחי עד גיל 950 שנה.

שלשלת צאצאי נח ובניו

כאן מפרטת התורה בקצרה את השתלשלות הדורות שיצאו מנח ובניו ומזכירה את העמים שנתהוו וקמו מהם.

מרידת דור הפלגה

במהלך כאלף השנים שלאחר המבול, אף שמתרבים בני המין האנושי, עדיין מרוכזים כולם בבקעת שנוער ומדברים שפה אחת.

ברבות השנים מורדים בני האדם בקב"ה ומקימים מגדל אשר יגיע עד השמים. מבנה אדיר זה יהווה (לפי הבנתם) מקור עוצמה אנושי כתחליף לאלוקות. ה' מונע מהם את מימוש כוונתם, ומבלבל שפתם לשפות שונות על מנת לשבש ולהחליש אחדותם. כתוצאה מכך נפוצים בני האדם מתוך מחלוקות ומריבות לאזורי מחיה נפרדים ומרוחקים זה מזה.

על שם פילוגם ופיזורם נקראים הם 'דור הפלגה', והמקום בו נבללה שפתם נקרא 'בבל'.

עשר דורות מנח עד אברהם אבינו

לאחר סיפור מעשה דור הפלגה ועונשו, ממשיכה התורה ומפרטת את תולדות עשרת הדורות שיצאו מנח. למן שם בן נח ועד לידת אברהם אבינו (באותם ימים היה שמו עדיין אברם). אברם בן תרח נושא לאשה את שרי (הלא היא שרה אמנו... מדברי חז"ל במדרשים אנו למדים פרטים נוספים רבים אודות חיי אברהם: תחילתם תהיה וחיפוש עד שבא להכרה בא-ל אחד, והמשכם מאבק באלילות והפצת שם ה' בעולם).

בסוף הפרשה מסופר אודות יציאת תרח ומשפחתו (בתוכם בנו אברם ואשתו שרי וכן לוט נכדו) מאור כשדים אל ארץ כנען. בהיותם בדרך, מת תרח בחרן והוא בן 205.

מתמהמהת היא, ובשובה לעת ערב עם עלה זית בפיה אל התיבה, מבין נח כי אכן כלו המים. לאחר שבעה ימים נוספים, כאשר שולח הוא שוב את היונה, מוצאת היא הפעם מדרך לרגליה ואינה שבה עוד.

עתה מסיר נח את מכסה התיבה ורואה במו עיניו כי אכן יבשו פני האדמה.

היציאה מן התיבה

ה' מצוה את נח לצאת מן התיבה, הוא ומשפחתו וכל בעלי החיים שהסתופפו בה, על מנת שיתפזרו על פני כל הארץ ויקיימו את העולם מחדש.

בצאתו מן התיבה, בונה נח מזבח ומעלה עליו קרבנות לה' מבעלי החיים הטהורים. קרבנותיו מתקבלים לרצון לפני האלוקים.

עתה מודיעו ה' ומבטיחו אשר גם אם ישובו בני האדם לכסלם ויוסיפו להשחית דרכם, לא יביא עוד מבול וכליה על העולם. כסימן להבטחתו זו נותן האלוקים את אות הקשת בענן.

ה' מברך את בני נח בצאצאים, אשר יפרו וירבו גם הם על פני האדמה, ומתיר להם אכילת בשר בעלי החיים (אך אוסר את האכילה מבושרם בעודם חיים). כמו כן, באותה שעה, נאסרת הריגת אדם על כל בני נח.

נח מתגולל בשכרותו

נח מגדל ענבים ומגלה את טעמו המשובח של היין ושותה ממנו לשוכרה. בראות חם, בנו הרשע, את אביו מתגולל בשכרותו באהלו כשהוא ערום, ממחר הוא לספר זאת לאחיו. שם ויפת, הסולדים מגסותו של אחיהם, נוטלים בגד ונכנסים אל האוהל בהליכה לאחור על מנת לכסות את אביהם מבלי לראותו במערומו.

כשמקיץ נח מיינו ומבין את אשר התרחש, מקלל הוא נמרצות את חם ומברך את שם ואת יפת.

נחת רוח בתוך המבול

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

שם הפרשה: נח

שמה של פרשה בתורה מבטא, כידוע, את תוכנה. אולם לכאורה נראה, כי שמה של פרשתנו מנוגד לתוכנה ולמהותה. הפרשה עוסקת ברובה באירועים מעציבים – במבול ששטף את העולם ובחטא דור הפלגה ובעונשו, ואילו שמה הוא – נח, מלשון מנוחה ורגיעה ("נייחא", כדברי המדרש). איך ייתכן שהשם נח – מנוחה – נקבע לפרשה, שכל תוכנה הוא הפך המנוחה?

גם הכינוי "מי נח", שניתן למבול, מעורר שאלה דומה: וכי מי המבול היו מי מנוחה? והלוא הם מחו את כל היקום, שיחתו כל בשר ושינו את כל פניו ודמותו של העולם!

עולם חדש

אלא שהשם נח מורה לנו את המשמעות הפנימית שמסתתרת מאחורי האירועים הקשים והסוערים. אמנם המבול עצמו ודור ההפלגה עצמם היו דברים שהם הפך ממנוחה ומרגיעה, אבל דוקא על ידם באה מנוחה ונחת רוח ("נייחא דרוחא") מופלגה.

המבול טיהר את הארץ ויצר עולם טוב לאין ערוך מזה שהיה קודם לכן. המדרש אומר, שכאשר נח יצא מן התיבה "ראה עולם חדש". זה היה עולם שנתעלה במדרגתו, עד שהקב"ה כרת עמו ברית "לדורות עולם". אםכן, בסיכומו של דבר, היו מי המבול "מי נח", מי שהביאו מנוחה.

חוזרים אל החולין

זו, למעשה, הכוונה הפנימית בכל הקשיים והניסיונות

שהאדם נתקל בהם בחייו. אף על פי שהם עצמם דברים שליליים ובלתי רצויים, הם צופנים בתוכם כוונה טובה. דוקא בזכות הקשיים והמכשולים, כאשר האדם עומד מולם ומתגבר עליהם, הוא מצליח לחשוף את ניצוצות הקדושה הטמונים בהם, עד שהם עצמם נהפכים לטוב ולקדושה, ואף מסייעים לו בעבודת ה'.

יש בדברים אלה קשר מיוחד לתקופה שבה נקראת פרשת נח. אלה הימים שבהם אנו עוזבים את חגי חודש תשרי וחוזרים לימי החולין. כשיהודי נפרד מהחודש השביעי, העשיר (שביעי גם מלשון שבע ומושב) במועדי קודש ונכנס שוב לימי החולין האפורים, הוא עלול להיבהל מה'מים רבים', מהמבול של טרדות הפרנסה וענייני העולם הזה.

הטוב שבטרדות

באה פרשת נח ומעודדת: אל תחשוש ממבול הטרדות, אל תיבהל מה'מים רבים'! ביכולתך להפוך את המבול השלילי ואת ה'מים רבים' ל'מי נח', לנחת רוח. כיצד? "בוא אל התיבה". 'תיבה' במובן של מילה, כפירוש הבעש"ט. היכנס למילות התורה והתפילה והידבק בהן. אם תעשה כך, לא זו בלבד שתינצל מ'מי המבול', אלא הם עצמם ייהפכו ל'מי נח', לנחת רוח.

טרדות הפרנסה ועיסוקי החולין יכולים להתקדש ולהביא התעלות גבוהה ביותר בעבודת ה' – אם האדם יודע להתייחס אליהם נכון. לא צריך להיבהל מענייני החולין, אלא לגשת אליהם מתוך אמונה ודבקות בקב"ה, ואז רואים את הטוב הצפון בהם עצמם.

(מתוך הספר "שלחן שבת",

על פי 'לקוטי שיחות' כרך כ')

נח, אברהם, משה ודוד

נקודות בעיבוד קל מתוך שיחה של הרבי מליובאוויטש

שבין אדם לחברו, ובתחום זה היה נח צדיק תמים. אולם שלימות בדברים שבין אדם לחברו אין בה די להביא את העולם לתכליתו האלוקית, ואין זו אלא מניעת שיבושו של העולם ואי פגיעה במהלך החיים התקין של העולם. לכן עבודה זו אינה נחשבת "לכלום" לעומת עבודתם של אברהם, משה ודוד, ששלימותם היתה לא רק בדברים שבין אדם לחברו, אלא בעיקר בחיבור העולם עם הקדושה האלוקית - אברהם הפיץ בעולם את האמונה בא-ל אחד; משה קיבל את התורה, שנועדה לקדש את העולם; ודוד הכין את התשתית לבית המקדש, שבו שרתה השכינה.

עבודה מהכרה

ההבדל בין נח ובין אברהם, משה ודוד התבטא בהיבט נוסף. עבודתו של נח נבעה בעיקר מיראה. אזהרתו לבני דורו היתה מבוססת בעיקר על הפחד מפני המבול. אפילו עליו עצמו מספר המדרש: "נח מחוסר אמונה היה; אילולי שהגיעו המים עד קרסוליו, לא נכנס לתיבה".

לעומת זאת, עבודתם של אברהם, משה ודוד נבעה מתוך הכרה פנימית עמוקה בגדולת ה', והכרה זו הופצה על ידם לכל העולם. לכן דוקא עבודתם הציבה את היסודות לתיקונו האמיתי של העולם ולהבאתו לתכליתו.

השלימות המלאה של העבודה הזאת תהיה על ידי "מלך מבית דוד", משיח צדקנו, שיתקן את העולם כולו לעבוד את ה' ביחד, עד שגם אומות העולם יאמרו: "לכו ונעלה אל הר ה', אל בית אלוקי יעקב, ויורנו מדרכיו ונלכה באורחותיו".

"נח איש צדיק, תמים היה בדורותיו" (בראשית ו', ט') כשהתורה מתארת את צדקתו של נח, היא מדגישה: "נח איש צדיק, תמים היה בדורותיו". על כך דורשים חז"ל, שרק בדורו נחשב צדיק ולא לעומת דורות אחרים. הזהר מפרט שלושה דורות של צדיקים שלעומתם נח "אינו נחשב לכלום": דורו של אברהם, דורו של משה ודורו של דוד.

מהי הסיבה שמשווים את נח דוקא לשלושה דורות אלה ולא לדורותיהם של צדיקים אחרים?

עולם חדש

ההסבר טמון בכך, שאצל כל שלושת הצדיקים הללו (אברהם, משה ודוד) התחיל שלב חדש בבניין העולם. אברהם, היהודי הראשון, פתח את השלב שבו מופיע בעולם עם ישראל ומתחיל במילוי תפקידו. משה הביא לעולם את התורה, וממנו והלאה ניתן הכח לקדש ולזכך את העולם על ידי התורה. דוד המלך פתח את תקופת המלכות, שעיקר עניינה - להמליך את הקב"ה למלך על העולם.

גם נח פותח תקופה חדשה בבריאה - העולם שלאחר המבול. המדרש אומר, שכשיצא נח מהתיבה "ראה עולם חדש", ובו התחיל למעשה ביסוסו של העולם המתוקן. אולם עבודתו של נח היתה רק בדרגה של התחלה, ואין היא נחשבת "לכלום" לעומת עבודתם של אברהם, משה ודוד (ולכן ראשי התיבות 'אדם' - אברהם, דוד, משה - , כי על ידם באה בריאת האדם לידי שלימות).

התכלית - קדושה

צדקתו של נח היתה בעיקר באותו תחום שבו הרשיעו וחסאו בני דור המבול. הללו היו מושחתים בעניינים

(מתוך הספר "שלחן שבת",

על פי 'לקוטי שיחות' כרך ל"ה)

חסידות על הפרשה נח

רבים' של עסקי הפרנסה ישטפו אותו.

(מתוך 'ליקוטי שיחות', כרך א')

צדיק בכל דרכיו "נח איש צדיק תמים היה בדורותיו"

צדיק - צדקתו בקיום רצון ה' יתברך היתה באופן
דתמים - בתמימות ובשלימות, במשך כל היום, לא רק
בשעה שלמד והתפלל אלא גם בשעה שאכל ושתה וכו'.

(משיחת הרבי מליובאוויטש נשיא דורנו)

כשמתמקדים בעיקר מתעלה גם הטפל "בוא אתה וכל ביתך אל התיבה"

הפירוש ב'לבוא' אל תיבות התורה והתפילה הוא -
ידיעה ברורה ומוחלטת שהעיקר הוא תורה ותפילה,
ואילו כל שאר עניני האדם הגשמיים (כדוגמת פרנסה)
טפלים ומשניים.

בשעה שהכרה זו קבועה בנפש האדם - אזי גם
העיסוק הטפל והמשני עצמו נהפך להיות חלק מעבודת
הבורא (או על כל פנים אמצעי לה), ואין חשש שה'מים

The screenshot shows the website interface for Tanya.org. At the top, there is a navigation menu with links like 'בית', 'תורה', 'מחשבות', 'פנים', 'תשובה', 'אמונה', 'אורחות', 'אגרות', 'אמרי אמת', 'אגרות אבות', 'אגרות אבות', 'אגרות אבות', 'אגרות אבות'. Below the navigation is a main video player with the title 'הרב אהרן רבינוב - ספר התניא בווז...' and a play button. To the right of the video player is a calendar for the month of Tammuz 2017. Below the video player is a grid of video thumbnails, each with a title and a play button. The thumbnails are arranged in three rows and three columns. The first row contains three thumbnails, the second row contains three, and the third row contains three. The thumbnails show various scenes, including a man speaking, a group of people, and a landscape. At the bottom of the page, there is a footer with the text 'תנועת אורחות' and 'תנועת אורחות'.

התחדשנו!

בוטאו לבקר באתר המשודרג

www.tanya.com

גם ביו-טיוב ובפייסבוק:
בלוגים מצולמים וניגונים (באיכות HD)

סדר הנגיף

עודה ראשונה לנפוש

תניא
מודעות
עצמית
ביהדות

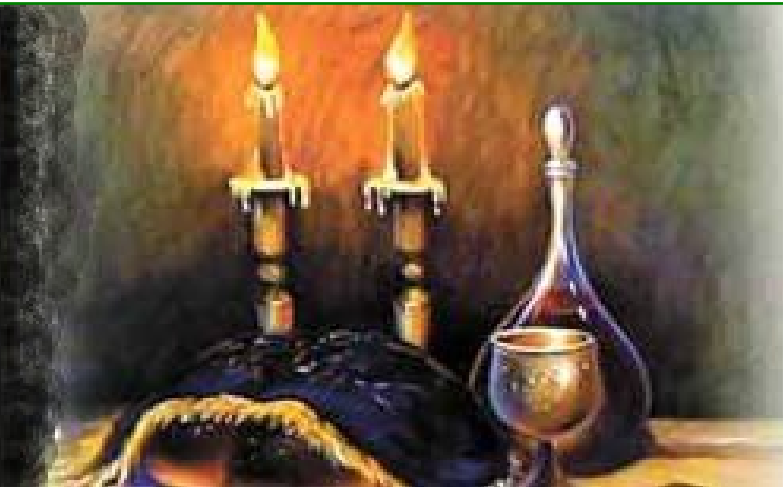
שבת שלום וחורף בריא!!!

ליקוט, רעיונות, כתיבה ועימוד: חי דמארי
כתיבה, עריכה, והגהה: הרב יאיר כלב
להערות, הארות, הצעות או תיקונים, אנא כתבו לנו
tanyaor4u@gmail.com

הרבי מליובאוויטש הנהיג ועודד שכל אשה ובת (מגיל רך
ביותר ולפחות מגיל 3) תדלקנה נרות שבת וחג.

צאת השבת	הדלקת נרות	עיר (שעון חורף)
17:24	16:11	י-ם
17:26	16:26	ת"א
17:24	16:16	חיפה
17:27	16:30	ב"ש

נהנתם? העבירו הלאה, לזכות עוד ועוד יהודים בהרחבת המודעות למקורותינו.

נא לשמור על קדושת הגיליון